

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

comes laxetur: Pontifices qui aderant, interposuere fides daret, liberum fore. Igitur rebus eò perductis, dedit Adolphus obsides duos ex liberis suis, & filiū cognati sui Adolphi de Dasle, & filium Henrici comitis de Dannenberge, insupèr octo pueros ministerialium suorum: & iureiurando vtrinque præstito, firmatum est, ut obsides post annos decem liberi essent. Si tamen rex aut comes infra illos annos decederet, non minùs laxarentur. In has condiciones arx regi traditur. Comes laxatus vinculis, redit in Scorpèborg, nusquam his terris reditus. Interea concaptiuus eius Waldemarus episcopus in vinculis perdurabat: Sed pietate domini Andrea archiepiscopi & aliorū, qui pro ipso mouebantur, à captiuitate hoc pacto eximitur: Quia regium, ut diximus, sanguinem traherat, magni patrimonij heres, & cōtra regem pridem se erexit, suspecta eius relaxatio multis ducebatur: Vndè misso ad hoc nuncio per sedem apostolicam, ità decernitur, ut nunquam in ea prouincia confisteret, in qua regi suspectus esse posset ad rebellionē: & hoc sacramēto præstito ab ipso firmabatur. Rex laxatum misit ad summum pontificem, ut apud ipsum confisteret, donèc apostolica illi prouisio fieret de ecclesia opportuna. Laxatus tamen & à pontifice dimissus, aut clam abscedens, maturauit, ut ad regem Philippum perueniret: vbi suam iniuriam questus, expectauit adiutorium regis, & vindictam in hostes. Sed hoc posteaquam electus in sedem Bremensem, apud sedem apostolicā confirmationem non impetrauit: quod diximus in Metropoli.

CAPVT XXII.

Per hac tempora cum omnis Holsatia in manibus esset Danorum, ipsiq; aut ingum ferrent patienter,

non dico libenter, aut gement impatenter, magna
 pars nobilitatis, quae libertatem amplexa, alienum de-
 tractabat imperium, in palustribus & wilstria delituit, ut
 cunque opportunitatem praestolata meliorum temporum:
 Adolphus autem impatiens tantarum varietatum, praesertim
 quod obsides dedisset filios, nihil se in terra Holsatiae
 nouaturum, conqueuit. Sed ferunt annales, nobilem
 dominam de Deest: nec tamen adijciunt cuius fuerit
 originis, an baronum, an comitum: Sed in arce qua
 tum fuerat Kellingdorpe morata, hoc sibi nomen habebat,
 ut Deest de Kellingdorpe diceretur: Compertum
 tenemus, nobilem extitisse eo nomine in Westphalia
 familiam, unde potuit originem ea mulier traducere: Alberto
 forsan Nordalbingiae, aut cuidam ex maioribus terrae
 denupta: Res in obscuro manens, locum facit coniecturae.
 Ea foemina, cum terra magno Danorum iugo premeretur,
 delitesceretque Holsati iugum refugientes, accessisse fertur
 Adolphum olim Holsatiae, tum Scowenborg comitem: eumque
 obsecrasset mulier gratiosa & facunda, ut quando ipsi
 nec liberet nec liceret oppugnare Holsatiam, vel unum
 ex adolescentioribus filijs permitteret, qui terram
 patrum suorum praesens gubernaret: esse non paruum
 Holsatorum manum, qui accepto capite, pro libertate
 decertarent. Comes multa praetendit quae illum auerterent:
 regis potentiam, obsidum suorum perniciem, & iuratae
 fidei religionem. Mulier precando non fatigata, cum ad
 omnia promptè responderet, nihil formidandam regis
 potentiam, Holsatorum libertati comparatam: Eos esse
 animos, eam fortunam, ut accepto domino tolerarent
 omnia: Obsides tuto fore loco, priusquam aliquid
 incipiant: Illum nihil acturum, ad omnia quieturum:
 Filij auspicijs rem omnem expediendam,

diendam, quod nihil officeret religioni iurisiurādi. Flexus mulieris infatigabili instantia, filium illi adolescentiorem permittit Adolphum. Hic est eius nominis in Holsatia quartus, prima adolescentia deuectus in palustria Döwlsria. Holsati proceres huius rei conscij, praefectum regis Daniæ circumstant, iura sua illis permitti deposcunt: Sic expromissum à duce iam rege, cum arcē Zegeberge traderet. Ille reijcit cum indignatione precantes: Illi pertinaciter instant, iura sua reposcentes: nam Danicis legibus parere se nec posse, nec velle. Iubet ille ostendi ius, si quod suum habeant: & conuicium adiuciens: Canem, inquit, introducā, qui ius vobis delatret. Itā tum iubet conquiescere: Eant, de suo iure interloquantur: se ignorare quæ sint eorum iura: Danorum se legibus de libro notissimo iustitiam cuiq; monstraturum: si minus nunc ostendere poterunt sua iura, altera vice redeunt, cum deliberatiores fuerint, tū exponant. Et quidem illa vice cōquieuere, nihil grauius intentantes. Sed ad constitutum diem iam instructiores redeunt: iterum ius suum restitui magnis clamoribus deposcunt. Praefectus Döwldemari regis declarari & ostendi iubet, quale sit quod poscunt? quo libro scriptum? quo ordine defensum? Tum vnus ceteris fidentior, educto gladio: Ecce, inquit, ius nostrum, quod gladio tueri suscepimus. Ille cernens nunciantis fidutiā, murmurāq; circumstantium non contemnens, manifestam vidit rebellionem: & paulatim se ab illis retrahens, in tutiora recepit: Sed illi insequuti, cedentē occupauere, ac gladijs confoderunt. Tum verò munitiones, quibus se continere ab Danorum ira cogitabant ingruente bello, magis ac magis firmauerunt. Oppidum Itzebo ducto ingenti fossato cōmuniere: In quod cum regij praefecti exercitum ductāssent,

nouo iacto aggere, ac ponte facto cum instarent expugnationi, ferunt excreuisse Storā fluuium per diem bis in eandem altitudinem, vt ponte deiecto ciues tueretur, Danis exclusis: Dies erat proxima nata virginis Mariae: Visa est sublimi supra oppidū diua Virginis imago, quā sanctè, qui viderunt, venerati, ex illo die religiosissimè coluerunt. Perseuerat in hodiernū memoranda rei memoria, appellaturq; hodiè ciuium dies. Exindè verò nihil magnū per aliquot annos gestū legitur, huius adolescentis comitis primauo tempore. Nam Albertum quendam Holsatia comitem proxima tempora monstrabant: qui vndè sit ortus, in annalibus mira taciturnitas: Sed à nobis suo tēpore ostēdetur, quis, & vndè fuerit. Mira scriptorum vel simplicitas, vel negligentia: Comitē ferunt Holsatia, sed vt Melchisedech, sine patre, sine matre pueriliter introducūt: nos originem pandemus: Iam hoc cōmonuisse sufficiat. Hoc tēpore rogatu nobilis domina, missum in prouinciam adolescentem Adolphum, qui per gradus, quos infra memorabimus, excreuit in virū maximum, & fortitudine, & religione singularem.

CAPVT XXIII.

INterim verò Philippus & Otto reges, mutuis se viribus attriuere saepe concurrētes, & quaquādam impar viribus Otto videretur, exitu tamen praelij par saepe est inuentus, aliquot vulneribus exceptis, quod ipse manu promptus sese pugnantibus immisceret. Et Wilhelmus comes Iuliaci, cum partes Ottonis diu fouisset, auersus, cepit literis agere apud Philippum, si gratiam aliquam apud ipsum iniret, nōsse se viam, qua Coloniensem archiepiscopum, qui maximè Ottonē tueretur, & nonnullos alios principes, Ottonis lateri detraberet. Constituitur ea de re à Philippo locus ad colloquium: Cōuenit in-